

amerikanske præsident. Bare lidt selvstændig tankevirksomhed efterlyses.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan ikke føje meget nyt til, kun fastslå endnu en gang, at regeringens holdning er den, at der er brug for et stærkt FN til at håndhæve international lov og orden, den internationale retsorden. Det har vi som et lille land en vital interesse i. Men forudsætningen for, at vi kan have et stærkt FN, er, at der også er vilje til at håndhæve de beslutninger, som FN træffer.

Så siger hr. Holger K. Nielsen, at der i Sikkerhedsrådet var et flertal imod den militære aktion mod Irak. Det er ikke konstateret på noget tidspunkt, for der har ikke været stemt om det. Nej, det erkender hr. Holger K. Nielsen også, men siger så, at når Storbritannien, USA og Spanien trak det resolutionsforslag, der lå, var det, fordi der nok var et flertal imod det. Det er der ikke nogen, der ved, men det resolutionsforslag handlede overhovedet ikke om nogen militæraktion.

Den militære aktion mod Saddam Hussein er iværksat på basis af eksisterende resolutioner og har intet som helst med det forslag til ny resolution at gøre, som lå i FN's Sikkerhedsråd. Den er iværksat på basis af de gamle resolutioner fra 1990 og 1991, som netop siger, at Saddam Hussein skal rette sig efter FN's krav, og gør han det ikke, har man i 1441-resolutionen fra november sidste år fastslået, at så kan det få alvorlige konsekvenser.

Så siger hr. Søren Søndergaard: Ja, det er meget godt, at man skal håndhæve disse resolutioner og sikre, at de bliver overholdt. Men hvad så, når andre lande ikke overholder? Skal man så ikke også være konsekvent dér? Mit udgangspunkt er meget klart: Selvefølgelig skal alle rette sig efter de resolutioner, der er vedtaget i FN's Sikkerhedsråd, og nu tillader tiden jo ikke at gå langt ind i spørgsmålet om Israel-palæstinenserkonflikten, men jeg vil bare kort sige: Det er oplagt for den danske regering at et næste vigtigt skridt i det at få fred og stabilitet i Mellemøsten er at få lagt pres på fredsprocessen imellem israellerne og palæstinenserne.

Holger K. Nielsen (SF):

Statsministeren ved jo udmærket godt – eller burde i hvert fald vide – at når der i resolution 1441 står »alvorlige konsekvenser«, så betyder det ikke krigsanvendelse. Det er også derfor, at

regeringen i hele sin argumentation bygger på andre resolutioner end 1441.

Men pointen her er, at man af referaterne fra diskussionen i Sikkerhedsrådet kan se fra de meldinger, der kom fra landene i Sikkerhedsrådet, at der var et flertal af landene, der vendte sig mod krig på det tidspunkt. Det ved statsministeren udmærket godt. Det kan man se i referaterne fra diskussionerne i Sikkerhedsrådet. Det er den skinbarlige nøgne sandhed i det her. Den brutale sandhed for den danske regering er, at der var et flertal i Sikkerhedsrådet imod den her krig.

Det er derfor, at den her krig er en amerikansk krig, støttet af Storbritannien, støttet af Danmark.

Så kan man da godt sige, at det er vitalt for et lille land, at vi har et retssystem bygget op omkring FN, men hvad hjælper det, at man siger det i skåltalerne, når man i praksis gør det modsatte; når man i praksis støtter alle de initiativer, der medvirker til at svække FN, fordi amerikanske interesser bliver vigtigere?

Derfor forventer vi at kunne få nogle mere gennemarbejdede svar på, hvordan den danske regering vil sikre en verdensorden, der ikke bare er defineret ud fra amerikanske interesser.

Kl. 15.35

Søren Søndergaard (EL):

Nu vil jeg lige sige til statsministeren, at Frankrig jo faktisk ikke har nedlagt veto mod Irakkrigen. Lige så lidt som der er konstateret et flertal for eller imod det ene eller det andet, så har Frankrig jo ikke nedlagt veto, så det kan jeg slet ikke forstå at statsministeren kan udtale sig så skræmsikkert om. Der har mig bekendt ikke været nogen afstemning, hvor Frankrig har nedlagt veto.

Derudover vil jeg godt sige til statsministeren, at der er andre, der har nedlagt veto. Der er andre, der gang på gang i det sidste årti eller mere har forhindret FN's handlekraft og blokeret for, at FN's beslutninger – beslutninger, der var et stort flertal for – blev ført ud i livet. Den stat hedder USA. Og det har været i forhold til Israel-Palæstina-konflikten, hvor man har forhindret ethvert tiltag, der kunne føre i retning af en selvstændig palæstinensisk stat.

Derfor synes jeg, det er fantastisk, at statsministeren ikke vil sige, at den aktivisme, som statsministeren nu lægger for dagen, selvefølgelig også må rette sig mod USA og faktisk ikke har nogen mening, hvis den ikke retter sig mod